

ESÉLY AZ EMBERI LÉTRE,
LEHETŐSÉG A SZABADSÁGRA.

MILANÓ

feloldozás

REDEMPTION

fine selection

DEBRA DRIZA

MILA
DEBRA
DRIZA
feloldozás
REDEMPTION

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Édesanyámnak, aki már nem olvashatja el ezt a könyvet...
Pedig azt hiszem, tetszene neki.*

A hegyek, a magasban lebegő csúcsok és a mélyben tátongó völgyek a biztonság illúzióját keltették. Fehér paplannal letakart senkiföldjén jártam.

Trappoltam a hóban, üde, átható illatú fenyők között vitt az utam. A távolban álló hegyek mozdíthatatlan, figyelmes őrszemeként tornyosultak fölém. Hozzájuk képest nagyon aprónak éreztem magam.

Igyekeztem elraktározni magamban ezt az érzést. Olyan erővel ragaszkodtam hozzá, mint amivel a kezemben lévő fáklyát markoltam. Nem gyújtottam meg. Az ismeretlenség, a jelentéktelenség homályában rejtőztem. Az elmémben ez a két szó egyetlen csodás dolgot jelentett: a szabadságot.

Mélyet lélegeztem, élveztem a friss levegő csípős hidegét és az érintetlen táj békéjét. A felhők közül kibukkanó apró kék égfoltok áttetszően, sápadtan világítottak. Nem mélykéken, annál fakóbban.

Halvány indigókékek voltak, mint az a huncut szempár a kócos, barna hajfürtök között.

Mesterséges szívem hevesebben vert a vágyakozással vegyes félelemtől.

A vadon képes elhíttetni veled, hogy nincs múltad. De még ha a legutóbbi emlékeim közül pillanatnyilag nem is tudtam mindhez hozzáférni, volt, ami örökre bevésődött.

Például a kedves, figyelmes, vicces Hunter emlékképe.

Reccs.

Jobbra kaptam a fejemet, de rögtön meg is nyugodtam. A zaj ezúttal nem fenyegetést jelzett. Egy másik, ugyanolyan kedves srác jöttét jelezte. Megbotlott egy hófödte ágban, és prezentált egy mókás szökkenést, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

– Leszúrtam az utolsó fáklyámat. Ez majd távol tartja a medvéket a faháztól éjszaka – mondta, és megrázta rövid, vörössesszőke haját.

Most is gyűrött gallérja nem igazán illett nyugodt, kiegyensúlyozott lényéhez.

Lucas Webb. Neki köszönhetően rejtőzhetek el itt, ezek között a hegyek között.

Legalábbis egyelőre.

– Én még mindig nem tudom, hogy ezt hová tegyem – mutattam fel neki a fáklyámat.

– Mit szólnál ahhoz a helyhez, ott?

Lucas egy néhány méterrel odébb a hótakaró alól kibukkanó talajfoltra mutatott, déli irányba.

– Jónak tűnik.

Megindultunk a hosszú, szétterülő fenyőágak alatt. Az egyikről friss hó hullott le, és az orromon landolt. Lesöpörtem a kezemmel. A fagyos érzéstől felszikkázott valami az agyam hátsó szegletében, mintha csak felpattanna egy rejtekajtó, ami valami titkos helyiségbe vezet.

Azon nyomban letettem a fáklyámat a földre, lekuporodtam, és a tenyerembe szorítottam egy marék havat. Kemény, fagyos golyóvá tömörödött össze.

– Sarah! Ne merészd... Alig kapaszkodom már ebbe az... ÁÁÁÁ!
Egy lányt látok. Felsikít. Kesztyűs kezeivel összevissza hadonászik, aztán behuppant háttal egy óriási hókupacba. A lábára még fel van csatolva karmazsinvörös-fekete hódeszkája. Hosszú barna haja kiszabadul kékeszöld kötött sapkája alól, amit egy vicsorgó szörnyeteg díszít.

– Jobban teszed, ha elszaladsz! – figyelmeztet a lány felkönyökölve, és nevet.

– Neked annyi!

Megjátszott rémülettel kapok a szívemhez.

– Juj, Chloe, ne legyél már ilyen kegyetlen! Csak a fizika törvényeit tesztelem. Tudod, ez a házi feladat.

– Mi a baj?

Lucas aggódó hangja visszazökkentett a jelenbe, és a képek ami-lyen gyorsan megjelentek, úgy el is tűntek a szemem elől.

A kezemre pillantottam, és kiengedtem az öklömet. A hóból nem maradt más, csak lucskos massa. Végigfolyt a csuklómon.

Felálltam.

– Semmi. Csak egy újabb emléktöredék. Sarah-é – tettem hozzá, mert láttam, hogy már a nyelve hegyén van az újabb kérdés.

Majdnem elnevettem magam ezen a faramuci helyzeten. Egy csomó friss emlékem elveszett, olyanok, amiket nagyon szerettem volna visszaszerezni, ám ezen a fronton nem történt előrelépés. Egy halott lány régi emlékeit bezzeg gond nélkül ontotta az elmém, mivel az agyának egy darabkáját beültették az enyémbé.

Üdv egy androidlány életében!

Elsétáltunk a tisztás széléig. Ott aztán megálltunk, hogy én is le-szúrjam a fáklyámat, és megcsodáltuk a kilátást. Most azonban már nem éreztem azt a belső békét, amit az előbb.

Pláne, hogy Lucas megint engem bámult, hosszan, átható tekintettel.

Mostanában mindig így néz, amikor azt hiszi, nem látom. Pedig tudhatja jól, én aztán mindent észreveszek. Ez az előnye annak, ha valaki egy két lábon járó, beszélő számítógép.

– Minden rendben? – kérdeztem szembefordulva vele.

Zavartan vállat vont, és zsebre dugta a kezét.

– Na, persze. Nagyon meggyőző – szoltam csipkelődve, de közben hideg borzongás kúszott a mellkasomba.

A vadon elrejtett minket. Senki sem tudta, hogy itt vagyunk, mégis feszült voltam. Lehet, hogy minden lépésünket figyelik? Valahol a hegyek mögött ott lapul Holland tábornok – az én szadista teremtőm –, vadászik rám, és addig nem hagy fel az üldözéssel, amíg meg nem semmisít. Quinn – Holland egykori társa, aki önző célból elrabolt és fogva tartott, majd ott hagyott eszméletlenül a sivatagban – talán szintén engem keres. Mi van, ha azokat a beteges terveit, amikbe belekezdett, be is akarja fejezni?

És ott van az is, akit szeretek. Aki újra meg újra megbocsátotta a hazugságaimat. Akitől kaptam ugyan még egy esélyt, de csak az lett a vége, hogy kiderült: nem az a lány vagyok, akinek gondolt. Sőt, nem is vagyok valódi lány.

A borzongás a mellkasomban kinyújtotta jeges csápjait. Fogalmam sem volt, merre lehet most Hunter Lowe, jól van-e, vagy sem. Legutóbb Quinn titkos laborbarlangjában láttam a szüleivel. Akkor még semmi baja nem volt. Jó, cseppet összezuhant, amikor megtudta,

hogy a szülei összedolgoztak egy igazságosztó csoporttal, a Vita Obscurával, de biztonságban volt...

Hacsak... Mi van, ha Lucas tud valamit, csak nem meri elmondani nekem?

A fák vonalát figyeltem. Lusta voltam beburkolózni a dzsekimbe. A dzseki nem véd a félelem keltette borzongástól. Próbáltam volna összeszedni a gondolataimat, de az érzékelőim folyamatosan haszontalan információkkal bombáztak.

Hőmérséklet: 3 °C.

Hőérzet: 2 °C.

A legközelebbi emberi fenyegetés: 46 méterre.

Felsóhajtottam. Nem ijedtem meg ettől az úgynevezett fenyegetéstől. Lucas bátyja, Tim valószínűleg zsibbadtra itta magát a faházban, így saját magára sokkal nagyobb veszélyt jelentett, mint bárki másra.

Lucas a szeme sarkából figyelt.

– Még mindig nem tudtam megfejtetni, mikor fog felrobbanni az a szerkezet... ha ez jár a fejedben.

Szerkezet. Robbanás.

Összerándult a gyomrom. Hirtelen a hasamnak arra a pontjára kaptam a kezem, amit azóta is hitetlenkedve vizsgálgatok, amióta Lucas elárulta, hogy egy mesterien megépített, gyakorlatilag kimutathatatlan bombát ültettek bele. De hiába csippentettem össze a bőrt, hiába tapogattam az ujjaimmal, nem éreztem alatta sem vastag drótköteget, sem természetellenes, kemény éleket. Semmit, ami idegen anyagra utalna.

Holland tábornoknak sikerült nagyszerűen eltitkolnia, hogy egy küszöbönálló katasztrófa vagyok. Még én sem sejtettem.

Pedig már éppen kezdtem volna elfogadni magamat annak, ami vagyok. Egészen megbarátkoztam a gondolattal, hogy nem vagyok sem ember, sem gép. Lehet, hogy az élőlények jellegzetes tulajdonságai hiányoznak belőlem, de gondolkodni képes vagyok, sőt, érezni is. Át tudom például élni a megrázó fájdalmat. És a szerelmet. A lényemet és a létrejöttömet illetően kezdtem mindenféle furcsa és lenyűgöző elképzeléssel azonosulni, a világegyetem mégis lesújtani készül rám.

Nem csupán egy gép vagyok. Hanem fegyver.

Lucas csak egy pillantást vetett az arcomra, és összerezett.

– Bocs, hogy szóba hoztam – mondta. – Nem akartalak felizgatni. Azért haladtam valamennyit. Sikerült behatolnom Holland gépébe, névtelenül, persze, hátha találok valamit a fájlok közt. A robbanószerkezetek időzítőivel kapcsolatban is mindent átnézek. Néhány dolog már a helyére került.

A keze tétován megállt kettőnk között, azután átfogta a vállam, és megszorította.

– Nem állok le, amíg meg nem találjuk, amit kell. Oké?

Szerettem volna, ha a szavai és az érintése nyugtatólag hatnak rám, de a félelmeim falába ütköztek, és ezúttal nem tudtak áttörni rajta.

– Kösz! Mindent köszönök! Nem is tudom, hogyan háláljam meg neked és Timnek. Csak... ha miattam bárki is megsérül, én...

Az arcomba hajolt, és farkasszemet néztünk.

– Ne feledd, két óra különbség van az aktiválódás és a robbanás ideje között! Ez bőven elég a menekülésre. Nekem is, másnak is. Érted?

Alaposan szemügyre vettem az arcát, nem csak hitegetni akar-e, hogy jobban érzem magam.

Közvetlen szemkontaktus: a pillantás nem tér ki balra.

Kéz helyzete: nem érinti meg a saját arcát.

Szívverés: 68 percenként, egyenletes.

Vérnyomás: 108/64.

Értékelés: a testbeszéd és a fiziológiai értékek kizárják a hazugság lehetőségét.

Lucas tehát most is igazat mondott, mint általában. Ezek szerint ennyi kockázat belefér nála, még akkor is, ha én magam nem tudok ezzel kibékülni. Az eszemmel persze tudtam, hogy igaza van. Két óra elég a menekülésre. De az érzéseimet nem lehetett jobb belátásra bírni. A szívem mélyén rettegtem attól, hogy valahogy mégis megsebesítem Lucast.

Már eddig is annyi bajt okoztam.

Lelki szemeim előtt megjelent Quinn, ahogy az érzelmeimet korlátozó beavatkozásról beszél. Láttam magamat is, ahogy bólogatok. Bármibe belementem volna, ami megszabadít a fájdalomtól. Az asztalon fekve vártam, hogy Samuella belekezdjenek a műveletbe. Aztán eltűntek a képek. Mintha egy régi filmtekercs pergett volna le előttem, és mindig ugyanott akadt el. Azóta is hiába próbálom, nem sikerül továbbtekernem, így nem láthatom a film végét.

– Mi a gond? – kérdezte Lucas.

Ellazítottam az arcizmomat, hogy ne lásson rajtam semmit, de elkéstem vele.

– Quinnre gondoltál? – faggatott.

Jaj! Már-már túlságosan is okos.

– Igen. De a beavatkozás utáni időszakból semmi emlékem nincs. Te jutottál valamire?

Lucas szeme felcsillant. Felemelte a kezét, és megmozgatta az ujjait, mintha egy zenekart készülné vezényelni. Mindig ilyen viccesen kavillált, ha valami ígéretes technikai áttörés izgalomba hozta.

– Na? Rájöttél, hogy lehet helyreállítani a kitörölt adatokat?

Elvigyorodott.

– Még nem. Nem egészen. De már nem sok kell hozzá.

Csalódottan hajtottam le a fejem.

– De hamarosan rákapcsoljuk a rendszeredet a helyreállító programomra, és megpróbálkozunk vele – ígérte, reagálva a legfinomabb mozdulataimra is.

– Tényleg? Mikor?

– Lehet, hogy már holnap reggel. Addig tudsz várni?

– Miért nem árulod el, mire jöttél rá? Hátha együtt ki tudjuk pótolni a hiányzó részleteket – javasoltam, azt remélve, hogy Lucas is szívesen játszana velem detektívesdit.

– Szerintem, nem lenne okos dolog – felelte halkán. – Csak pár apróságnak vagyok birtokában, amiket a gondolataidból rakosgattam össze, meg abból, amit a távolból beszélünk. Nem teljes a kép, és nem akarlak összezavarni. Jobb lesz, ha helyreállítjuk a memóriádat.

Mindig ezzel a szöveggel jön, amikor újabb részleteket akarok kiszedni belőle.

Csakhogy most átláttam a szitán. Lucas félinformációi csak abban az esetben okozhatnának nekem gondot, ha valami szörnyűségről lenne szó, ami azután történt, hogy Quinn és Samuel betört a rendszerembe a laboratóriumban.

– Így vagy úgy, de visszaszerezzük a memóriádat.

A hangjából kicsendülő csöndes eltökéltség megnyugtató. A döntésével ugyan nem értettem teljesen egyet, de egy dolog biztos: maximálisan megbíztam benne.

Bár a memóriámnak úgysem vesszük hasznát, ha egyszer a bomba felrobban...

A bátyja faházához visszafelé végig Lucas mellett haladtam. Ütemes, egyenletes lépteimet hozzá igazítottam, mert ő egy születési rendellenesség miatt húzta az egyik lábát. Műtéti úton sem lehetett teljesen helyrehozni. Nem mintha ez bármit levonna az erejéből. Vékony, de szívós; erősebb, mint amilyennek látszik. Az esze pedig vág, mint a borotva. Nélküle soha nem jutottam volna ki élve Holland tábornok bázisáról. Ráadásul mindent kockára téve utánam jött, és megmentett a sivatagból is. Veszélybe sodorta magát miattam. Azzal is, hogy most velem maradt. A SMART-műveleteknél hivatalosan ugyanis betegszabadságon van, de a hosszú távolléte nyilván egyre gyanúsabbá tette a dolgot.

Hamarosan úgy alakulhat, hogy muszáj lesz visszamennie, engem pedig itt kell hagynia. És ha őszinte akarok lenni magamhoz, ettől bizony rettegek.

– Gyere, be kellene mennünk a melegre! – mondta.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Nem mintha nekem számítana.

– Jó, oké. Én viszont majd megfagyok. Mehetünk?

Elvigorodtam, és oldalba böktém. Tőlünk balra lassan egy gerendából ácsolt faház vízszintes, barna csíkjai tűntek elő a fák közül.

Jelenlegi távolság: 8 méter.

Android érzékelőimnek, mint mindig, most is fontos volt, hogy pontos paraméterekkel lássanak el. Mintha olyan életbevágó lenne ez az infó, miközben a testedben egy robbanószerkezet lapul.

Elhagytuk a fákat, és kiértünk a kis tisztásra. A háromszög alakú, durván megmunkált kis faház olyan rondán és zömöken gubbasztott ott, mint egy belapított méhkas. A falak és az ablakok teljesen

dísztelenek voltak. A tető a fák vonaláig sem ért fel, és csak egy hepehupás földút vezetett erre, amit szinte lehetetlen volt megtalálni. A házhoz vezető ösvényt jobbról-balról alacsony hófal szegélyezte, mert nemrégiben ellapátolták a havat.

Az ajtó nyikorogva kinyílt. Egy vézna, sápadt férfi botorkált ki a verandára. Úgy dörzsölte a szemét, mintha akkor ébredt volna fel. Hunyorogva nézett közeledő öccsére, izmai megfeszültek.

– Jézusom, Lucas! Legközelebb, ha elmész, zárd be magad után az ajtót! Meg vedd föl a kurva dzsekidat, ha nem akarsz tüdőgyulladásban elpatkolni! – rohant ki ellenünk Tim Webb, azzal elénk hajtott egy sötétkék kabátot a latyakos útra.

Engem ezúttal is teljesen figyelmen kívül hagyott, ahogy szokott. Egyszótagos szavaknál és egy-egy morrantásnál soha nem méltatott többre, amivel világossá tette, hogy még Lucas kedvéért sem szívesen ad menedéket nekem. Mondjuk, nem bántam, hogy távol tartja magát tőlem. Nem igazán vágytam megismerni egy ilyen véreres szemű, mosdatlan, állandó alkoholbűzben úszó embert.

Most különösen hangos mordulással vágta be az ajtót. Beleremegett az ablaküveg. Lucas a kihajított dzsekire bámult, de nem mozdult.

– Van egyáltalán olyan nap, amikor nem bal lábbal kel föl? Csak kérdezem – jópofiztam, hogy oldjam a hangulatot.

Lucas megpróbálkozott ugyan egy mosollyal, de hiába. Feszült ráncok ültek a szeme körül.

– Nincs. Legalábbis az együtt töltött éveinkből nem emlékszem olyanra. Reggelente különösen kiállhatatlan.

Odamentünk a kabáthoz. Az lehet, hogy Tim reggelenként mogyorva, és ilyenkor zavaró gyakorisággal meghúz egy üveget, de neki köszönhetjük, hogy tető van a fejünk fölött. Lucason kívül vélhetőleg

senki sem tudott erről a kis házikóról, itt, a háborítatlan montanai Bitterroot-hegység mélyén. Amikor Lucas megkérte a bátyját erre a szívességre, Tim bevállalt engem, holott nem is ismert. A rossz kedélyét még szíves örömet elviseltem volna, ha nem nyugtalanít közben az, hogy valami – vagy valaki – leselkedik rám a közelben.

Ez az érzés pedig állandóan velem van, mindenhová elkísér. Örök-ké itt kísért, mint Sarah emlékei, vagy mint amikor anyám Sarah-nak szólított. Mint Hunter reménykedő tekintete.

Ezen a hegyen sosem halna meg a remény, és talán én sem. De ez a bomba bennem mindent megváltoztatott. Mindegy, merre megyek, egyetlen helyen sem lehetek többé biztonságban. A biztonság számomra puszta illúzió. Bármilyen ügyesen sikerül is elrejtőznöm, bármilyen gyorsan tudok rohanni, önmagam elől nem menekülhetek.

Egyfolytában azon járt az eszem, nem kellene-e egyszerűen csak szép csendben kislisszannom az éjszakába. Akkor én lennék az egyedüli áldozat, nem igaz? Búcsúnak nem éppen a legszebb, de annál mégiscsak jobb, mint pusztulást hagyni magam után.

Újfajta elszántság ébredt bennem, harcra buzdított, és háttérbe szorította a sötét gondolataimat. Még mindig rengeteg megválaszolatlan kérdésem volt. Holland nem egy Milát alkotott. A két „nővéremet” elpusztították, de mi van akkor, ha rajtuk kívül is léteznek még androidok, és Holland őket is ugyanazokra a borzalmakra ítélte, mint engem? Ha ezt így végiggondolom, nem tudnám megmondani, melyik a szörnyűbb: Holland terve vagy a bomba a hasamban. Pontosan mi lehet a tábornok célja?

Vajon Tim tudja? Amikor együtt voltak, valamiféle haragot érzékeltem közte és Lucas között, de nem sejtettem, mi lehet az oka. Az érkezésünk táján azonban annyira nyomasztóak és zűrzavarosak

voltak a dolgok, hogy nem akartam előhozakodni a kérdéseimmel. Sem ezzel, sem a memóriámra vonatkozókkal. Viszont minél később sikerül visszaszerezni az emlékeimet, és megfejtetni, hogyan működik a bomba, annál több ideje lesz az ellenfeleinknek, hogy rendezék soraikat.

Információra volt szükségem. Mégpedig sürgősen.

– Érdekel, Holland honnan ismeri a bátyámat, ugye? – vetette fel a témát köntörfalazás nélkül Lucas, miközben felemelte a földről a dzsekit. Bele viszont már nem bújít.

Követtem egy farakáshoz. Egy balta volt nekítámasztva.

Legfőképp az érdekelt volna, miért nevezte Holland Timet Lucas „szaros” testvérének még Washingtonban, de erre nem szándékoztam rákérdezni.

– A-tya-is-ten! Amíg a sivatagban voltunk, beültetted egy gondolatolvasó chipet a fejembe?

Lucas megeresztett egy félmosolyt, és megvonta a vállát. Felvette a baltát, hátralépett, és meglendítette. A rönk megrepedt, de nem hasadt ketté. Lucas felmordult, és addig ismételte a mozdulatot, amíg a fa ketté nem esett.

– Nincs rá szükségem. Néha olyan vagy, mint egy nyitott könyv. Talán hiba van a pókerarc-generáló programodban.

Felhorkantam.

– Vagy a te fejedben nem stimmel valami.

Elkerekedett a szeme, azután felnevetett.

– Azt azért látom, hogy a tinilányprogramodnak nem esett baja. Erre abbahagytam a szemforgatást, mert azzal is csak őt igazoltam volna, és azt nem akartam.

– Mi van Timmel? – firtattam.

– Timmel? Jó, elmondom.

A mosolya elhalványodott. Erősen megmarkolta a balta nyelét, a válla fölé lendítette, nagy levegőt vett, aztán újra lecsapott vele.

Puff!

Nem közepén találta el ugyan a rönköt, de belehasított, csak úgy repült a forgács.

– Szóval, nyilván rájöttél, hogy Holland a rokonom. A nagybátyám. Anyám a húga.

A balta ismét felemelkedett, majd lesújtott.

Puff!

Hangosan kifújtam a levegőt. Igen, azt hiszem, erre magam is rájöttem, de nem volt valami kellemes tőle is hallani... Tehát Lucas vérrokonságban áll Hollanddal. Ez szinte felfoghatatlan volt a számomra.

Letette a baltát a földre, pengével lefelé, és megtörölte a homlokát. Feltűnt, hogy most még inkább a jobb lábára nehezedik, nyilván kímélni akarta a rosszat. Az első pillanattól kezdve csodáltam benne, ahogy el tudta fogadni ezt a tökéletlenségét.

– Akarod, hogy átvegyem?

Habozás nélkül ideadta a baltát.

– Viccelsz? Már három csapással ezelőtt vártam, hogy felajánlod. Nem igazán az én műfajom – mondta a feszélyezettség minden jele nélkül.

Elvettem tőle a szerszámot, és nekigyürköztem.

Ív: 150 fok.

Sebesség: 145 km/h.

A penge pontosan és nagy erővel szaladt bele a fába, és tökéletes precizitással kettéhasította.

Lucas elismerően füttyentett.

– Mostantól te vágod a tűzifát!

Nekem jól jött. A düh szerepelt az android érzelmeim között, de fahasogatással remekül le lehetett vezetni. Bár az utóbbi másfél hétben nagyon élveztem Lucas társaságát, ha huzamosabb ideig itt kéne élnem, biztos megbolondulnék a bezártságtól. Abból pedig Holland és a Vita Obscura révén már bőven kijutott nekem rövidke élet-tartamom során.

Az utolsó szavakon elgondolkodtam. Élettartamom során. Anyyira ragaszkodom az ilyesféle megfogalmazáshoz... Talán nehezen fogadom el nem teljesen emberi mivoltomat? Nem hinném. Csak éppen az én valóságomban nem válnak szét feketén-fehéren a dolgok. Létezésem jelentős része közös Sarah-éval, aki történetesen valódi, hús-vér lány volt, egy emberi lény.

Kezdetben sok időt pazaroltam arra, hogy eldöntsem, ember vagy inkább android vagyok. Értelmetlen próbálkozás volt.

Ember vagyok. Android vagyok. Közben pedig egyik sem. Vagy mindkettő. Hosszú távon mi értelme lenne felcímkézni magamat? Én egyszerűen csak *én* vagyok, és kész.

Suhogott a levegőben a balta, amint újra meglendítettem.

– Tim hat évvel idősebb nálam. Egész gyerekkorunkban ő volt a bezzeg-gyerek. Osztályelső, a focicsapat sztárja. Nagyon felnéztem rá. Ugyanolyan akartam lenni, mint ő.

Lucas hangja vágyakozóan csengett. Tartottam egy kis pihenőt, és közben az arckifejezését figyeltem. Nosztalgikusnak láttam.

– Aztán mi történt? – kérdeztem, amikor továbbra is semmibe révedő szemmel nézett maga elé.

Hirtelen rám tört az irigység, amiért a régi szép emlékek nyilván sorra megelevenedtek előtte. Bármit megadnék egy igazi gyerekkorért, amire visszaemlékezhetek. De legalább Sarah emléktöredékeit fel tudom idézni. Ez is valami.

Odakészített nekem egy újabb farönköt.

– A főiskolán aztán kezdett megszuhanni. A szokásos történet. Az okos, burokban nevelt kisvárosi gyerek belekóstol a szabadságba, és megvadul. – Ellépett mellőlem, hogy legyen helyem meglendíteni a baltát. – Csakhogy a mi családunk nem az a mintafamília volt, mint amit a szüleim elhittettek a külvilággal. Apám elég durva tudott lenni. Anyám talán hozzá volt ehhez szokva, hiszen Holland volt a testvére, mellette nőtt fel. Apa rászállt a bátyámra, úgy, ahogyan rám sohasem. Ezért örökre hálás leszek neki. Nem állítom, hogy ő a felelős azért, hogy Tim kábítószerezni kezdett, mert hát mindig van választásunk, nem igaz? De tény, hogy a bátyám nem igazán tanulta meg kezelni a problémákat.

Választások. Mindig van választásunk. Hányszor döntöttem már rosszul? Legutóbb megengedtem Quinn-nek, hogy kiiktassa az érzéseimet... vagy legalábbis hozzájárultam a beavatkozáshoz. Most pedig egy fekete lyuk van a memóriámban, kulcsfontosságú emlékeim hiányoznak.

Megborzongtam, és az árnyak újra kavargni kezdtek az elmémben. Na de, biztos javul majd a helyzet, ha Lucasnak sikerül helyreállítania a memóriarendszeremet. Akkor talán megtudom végre, mi történt Hunterrel és a szüleivel, nem is szólva Danielről, Sarah apjáról, aki segített „anyámnak”, Nicole-nak és Hollandnak megalkotni engem.

– Szóval, a főiskolán rászokott a kábítószerre?

– Igen, csak a szüleim nem értesültek erről időben. Egyikünk sem tudott róla. Jól eltitkolta előlünk. A jegyei viszont romlani kezdtek. Persze apámnak nem jutott eszébe megkérdezni, hogy mi az oka ennek, nincs-e valami baj. Egyedül az aggasztotta, milyen rossz fényt vet rá, ha kiderül, hogy a fia nem is olyan tökéletes. Így aztán

megmondta Timnek, hogy ha nem jelentkezik a seregbe, és nem szerdi össze magát, végérvényesen leveszi róla a kezét.

Megint elhallgatott, úgyhogy megint kettéhasítottam egy fát. A nap már lemenőben volt, és egyre hidegebb lett.

– Gondolom, nem alakult valami jól a pályája a seregben. Holland említette, hogy úgy kellett megmentenie a leszereléstől.

Lucas bizonytalanul vállat vont.

– Nem tudjuk pontosan, mi is történt. Hozzánk csak annyi jutott el, hogy Timet ütközetben eltűntnek nyilvánították, Holland pedig fedezte őt. De Tim sosem lett a régi ezután... Megtört.

Megtört? Én másképpen mondanám. De tényleg idegroncsnak látszott. Könnyen megriadt. Elég volt, ha váratlanul beléptem hozzá a konyhába. Úgy megpördült a tengelye körül, hogy megbotlott, és elejtette a poharát. Néha észrevettem, hogy figyel engem, amikor azt hitte, nem látom. A pulzus- és a vérnyomásértékei egyértelművé tették, hogy idegesítem. Talán mert mindig részeg volt?

Vagy valami más állt a háttérben?

Már megtanultam, hogy a legkisebb gyanús jelet sem szabad számításán kívül hagyni, akkor sem, ha jelentéktelennek tűnik. Ha Tim felállt az asztaltól, nagyobb esély volt rá, hogy elájul, minthogy bármi módon ártson nekem. De attól még szemmel tartottam.

Tovább hasogattam a fát, lassan jókora halom összegyűlt. Közben néha titokban Lucasra sandítottam. Az egész világon csak két emberben bízom. Az egyikük itt áll mellettem, a másik reményeim szerint már visszafelé tart Kaliforniába, a tengerparti autópályán, szeretett otthona felé, ahol újra boldog lehet... és szabad.

Lucas lehajolt, hogy a felvágott hasábokat egy hordozóként szolgáló műanyag szánkóra pakolja. Segítettem neki. Egy kötél segítségével az egész rakományt elhúztuk a faházhoz.

Menet közben felötlött bennem egy kérdés.

– Ha Holland a nagybátyád, miért szólítod ilyen hivatalosan?

Rákerestem a memóriámban, de mindig „tábornokozta” vagy „uramozta” Hollandot.

Lucas felhorkant.

– Hülyéskedsz? Szerinted, ő eltűrné, hogy „bácsikám”-nak hívjam? Ugyan már! Mindene a hatalom, mindig is csak az érdekelte. Épp az a lényeg, hogy fitogtathassa. Mi értelme különben tábornoknak lenni, ha nem hatalmaskodhatsz az emberek fölött?

Bólintottam. Ez megegyezett a Hollandról alkotott képemmel. Hataloméhes volt, és minden irányítást magánál akart tartani. Számára a látszat volt a legfontosabb, és ha valaki ezt a látszatot fenyegetni merete, nos... annak katasztrofális következményekkel kellett szembenéznie.

Az elmém elem vetítette Holland napbarnított arcát, élettelen, sűrű tekintetét. Az állkapcsom megfeszült. Pontosan ezért kell hamarosan itt hagynom a hegyeket.

Felkaptam egy fahasábot. Kiszámítottam, mekkora nyomást kell kifejtennem ahhoz, hogy szétmorzsoljam. Holland képe felkorbácsolta a dühömet. Rám szabadította a fájdalom és a gyötrelém árját, ami egy pillanatra feldobott egy darabka emléket is. *Az ujjaim valami hideg fémre szorulnak; egy sikoly szinte térdre kényszerít.* De mielőtt értelmezni tudtam volna a képet, az emlék eltűnt.

A kezemre néztem. Barna por borította. A lábamnál egy halom fátörmelék hevert. Lucas odébb rugdosta, és még csak nem is nagyon csodálkozott. Mintha milliószor látta volna, hogyan morzsolok szét egy fahasábot.

Lucas más, mint a többiek.

És esetében a másság jót jelent.

KETTŐ

Lucas benyitott a faházba, de a kicsapó forróság hirtelen utunkat állta. Hátrahőköltem, és az elmém újra elmerült a múltban. Először alig tudtam megmenteni anyámat a tűzvésztől, Holland titkos föld alatti bázisából, aztán Sarah emlékezetéből bukkantak fel foszlányok. Egy másik tűz lángjai... Egy külvárosi házban lobogtak. *Fojtogató füst, éhesen lobogó lángok. Apám kétségbeesett hangja.* Egy másik múlt, egy másik lányé... Akinek a története bennem él tovább.

– Mila! Jól vagy?

Mire egyet pislogtam, a pokol eltűnt. Csak egy apró, vidám lángocska lobogott a kőkandallóban.

– Igen, minden rendben. Csak ez a tűz... Néha a frászt hozza rám.

Lucas együtt érzően nézett rám.

– Ez érthető.

Tim elfordult a kis tűzhelytől, amin egy nagy fazék gőzölgött, és marhapörkölt illatával töltötte meg a házat. A keze picit remegett, ahogy kavargatta az ételt. Ránk pillantott, majd megcsóválta a fejét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Úgy látom, meg akartok halni. Semmi lámpa vagy valami? Ha lemegy a nap, szart se láttok odakint.

A haja szokás szerint fésületlen volt, az állát kócos szakáll borította, foltokban fel lehetett fedezni rajta a reggeli maradványait. Már harmadik napja ugyanazt a kopott farmert és szürke flanelinget hordta. Hirtelen megörültem a pörkölt illatának.

Tim vérekes szemeit Lucasra emelte.

– Na és, hol van a fegyvered? Hányszor mondjam még? Errefelé sok a ragadozó. Tudom, te nem lósz élőlényre – folytatta, mikor Lucas tiltakozni akart –, de ha muszáj lenne, biztos meggondolnád magad. Legfeljebb leadsz pár figyelmeztető lövést a levegőbe, hogy elriaszd őket. A pumák és a medvék nem nagyon bírják a lövések hangját, se a lőporfüst szagát.

– Hé, szó nélkül megeszem a húsból készült ételeidet, nem igaz? – felelte Lucas. Tim sokatmondóan rábámult, mire ő felsóhajtott: – Na, jó! Viszek magammal fegyvert. De jobb lesz, ha valamelyikőtök megmutatja, hogyan kell használni. Akkor talán nem lövöm szét a jó lábam.

Timet ez láthatóan megnyugtatta, és visszafordult a pörkölthöz.

– Arról mindenesetre fogalmam sincs, annak idején hogyan úszad meg a hétvégi vadászatokat apánkkal.

Ezt csak úgy mormogta. Nem is biztos, hogy akarta, hogy egyáltalán meghalljuk.

Lucas megvonta a vállát.

– Ó, az könnyű volt. A félresikerült kölyke csak láb alatt lett volna – felelte szárazon. Azután huncutul elmosolyodott. – Meg állandóan vadászatellenes cikkeket nyomtattam a netről, és szanaszét hagytam őket a házban, az autójában... még a szarvastróféákra is ragasztottam egyet-egyet. Szerintem felháborította a férfiatlanságom.